

p/cco/o

โออีเอ็ม

เซียน

มินตรา

อินทรารัตน์

แปง

๒17๓1๐! ๗1๐๕

บนโลกนี้ เราคือ มนุษย์ ต่างดาว

เราต่างมีโลกของเรา
และเราทุกคนล้วนเป็น
'มนุษย์ต่างดาว'

piccolo

รสชาติเล็ก ๆ ระหว่างบรรทัด

บนโลกนี้เราคือมนุษย์ต่างดาว

외계인 게임

ไออึม เขียน

มินตรา อินทรวรัตน์ แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

นี่! ถึงฉันจะไม่ใช่นักเขียนชื่อดัง แต่ก็ใช้ชีวิตด้วยการอ่านหนังสือมาเกินสิบปีแล้ว

สิ่งที่นายเขียนน่าจะใช้ได้เลย ถึงจะช่วยเหลืออะไรมาไม่ได้

แต่ฉันช่วยติดต่อด้านนักพิมพ์ให้ได้นะ

เขียนเรื่องอะไรก็ได้ ลองคิดดูแล้วกัน จะเก็บไปคิดทีหลังก็ได้

- ไออึม

บนโลกนี้เราคือมนุษย์ต่างดาว

외계인 게임

p/cco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

외계인 게임

ALIEN GAME

By OH EUM

Copyright © 2021 All rights reserved.

Thai language copyright © 2022 Amarin Printing and Publishing PLC.

Thai language edition arranged with Sam & Parkers Co., Ltd.

through EYA (Eric Yang Agency)

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5331-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วีริศกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัทธนะชุตอดุล • บรรณาธิการ ปรีชา ตาสาโรจน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
คอมพิวเตอร์ สุภรัตน์ พรหมหงษ์, จีรณิทย คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ชวีญ เปมิกา
ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

บนโลกนี้เราคือมนุษย์ต่างดาว คือเรื่องราวของมนุษย์ (ต่างดาว) ห้าคนที่ม่ี่ปมหลังชีวิตแตกต่างกัน เดินทางมาเจอกันและใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในบ้านพักที่หมู่บ้านฮันซา ประเทศปากีสถาน สถานที่ที่ธรรมชาติช่างสวยงาม จนเกิดเป็นมิตรภาพระหว่างกัน และจุดประกายความหวังให้แก่กันในสถานที่ที่ทุกคนต่างคิดว่าจะได้รับการเยียวยาบาดแผลทางใจที่ตัวเองต่างได้รับมาในอดีต

วันหนึ่ง หนึ่งในห้าคนนี้ก็ชวนทุกคนเล่นเกมมนุษย์ต่างดาว เกมที่ให้ทุกคนตั้งคำถามที่แปลกประหลาด และมีตัวเลือกคำตอบให้เพียงสองข้อเท่านั้น หากใครเลือกข้อที่แตกต่าง คนคนนั้นคือมนุษย์ต่างดาว

แต่ละคำถามจะมีสิ่งที่ทำให้ผู้อ่านได้ครุ่นคิดถึงคำตอบและเหตุผลที่เลือกคำตอบนั้น เกมนี้ช่วยทำให้เราได้รู้จักผู้คนมากขึ้นทั้งจากการตั้งคำถามและจากการเลือกคำตอบ

สิ่งที่หนังสือเล่มนี้ได้บอกเอาไว้เสมอคือ เราไม่อาจรู้จักใคร ได้ครบทุกด้าน ย่อมมีด้านใดด้านหนึ่งที่เราไม่อยากจะใครรับรู้ จึงทำให้เราตัดสินใครไม่ได้จากการเจอกันแค่หนึ่งหรือสองครั้ง เพราะทุกคนต่างมีเรื่องราวมากมายกว่านั้น ที่เราไม่อาจรู้เลยว่าเขาคอนนั้น ต้องผ่านอะไรมาบ้างจนกว่าจะมายืนอยู่ได้ในวันนี้ ตั้งแต่ตัวละครทั้งห้าคนในเรื่อง

บางคนอาจคิดว่า ฉันคือคนปกติ ไม่ได้แปลกแยกหรือแตกต่างจากใคร หรือกลับกัน บางคนก็อาจคิดว่า ฉันนั้นแปลกแยกจนเข้ากับใครไม่ได้ แต่ในระหว่างที่ทำต้นฉบับเล่มนี้นั้น ก็ได้ร่วมเล่นเกมไปกับตัวละครทั้งห้าคนด้วย แล้วก็พบว่า จริงๆ แล้วเราทุกคนล้วนแตกต่าง เราทุกคนล้วนแปลกประหลาดในสายตาของคนอื่นไม่เรื่องใดก็เรื่องหนึ่ง เพราะเราทุกคนล้วนเป็นมนุษย์ต่างดาวคนหนึ่งบนโลกใบนี้

piccolo

สารบัญ

อารัมภก	1
คิมซ็อล หญิง อายุ 28 ปี ครูภาษาเกาหลีในโรงเรียนมัธยมต้น	7
นัมฮานา หญิง อายุ 32 ปี นักแปลคำบรรยายคลิป์วิดีโอ	52
ชเวนิกฮย็อน ชาย อายุ 40 ปี นักเขียนนิยาย	100
ซ็อนนาอิน หญิง อายุ 22 ปี นักศึกษา	152
โฮอู ชาย อายุ 29 ปี นักท่องเที่ยว	182
บทส่งท้าย	227
คำส่งท้ายจากนักเขียน	230
คำตาม	232

อารัมภบท

สำหรับหญิงสาวแล้ว การท่องเที่ยวหมายถึงการหลุดพ้น ทั้งจากตำแหน่งครูอายุน้อยที่สุดในโรงเรียน เสียงซุบซิบและตำหนิติเตียนที่มีเหตุผลบังหน้าเป็นความสนใจและความเอาใจใส่ดูแล ฉลากแปะติดตัวว่าเป็นสมาชิกสหภาพบุคลากรทางการศึกษา¹ การคาดเดาส่งเดชและความเข้าใจผิดทั้งหลาย ความเป็นจริงอันไม่เหมาะสมที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าเหมือนอาการไมเกรน การออกเดินทางจึงเป็นการสั่งจ่ายยาที่ได้ผลชะงัดที่สุดต่อสิ่งเหล่านั้น

โชคดีที่ครูใหญ่ไม่ใคร่ใส่ใจครูคนอื่นนัก เขาไม่ใช่คนที่จะหยิบยกเอากฎเกณฑ์เล็กน้อยขึ้นมาอ้างเหตุผลนู่นนี่ เพื่อรังแกครูทั้งหลายไม่ให้เป็นไหนในช่วงปิดเทอม เพียงแค่ข้อนี้ข้อเดียวก็เพียงพอที่จะทำให้พุงพลุ้ยของครูใหญ่ดูภูมิฐานในสายตาของเธอแล้ว ชีวิตที่มีวันปิดเทอมย่อมหมายถึงชีวิตที่มีการท่องเที่ยว และอีกนัยหนึ่งก็หมายความว่าเธอเฝ้าฝันถึงการหลบหนีได้นั่นเอง

¹ กลุ่มสหภาพแรงงานประเภทหนึ่งซึ่งเป็นการรวมกลุ่มของครูและบุคลากรทางการศึกษาทั่วประเทศเกาหลี ในปัจจุบันมีแนวโน้มว่าครูอายุน้อยจะสมัครเข้าเป็นสมาชิกของสหภาพน้อยลงเรื่อยๆ เนื่องจากมีภาพลักษณ์ที่ไม่ดีในอดีต

เธอตอบคนที่ถามถึงเหตุผลของการเดินทางท่องเที่ยวได้อย่างสิ้นไหลว่าจู่ ๆ ก็ตัดสินใจได้ปุบปับขณะเขียนอะไรบางอย่างซึ่งไม่รู้ว่าเป็นอะไรลงไปในสมุดโน้ตด้วยหัวใจอันดีดัด... เธอเคยบอกเพื่อนร่วมรุ่นที่เจอหน้ากันในรอบหนึ่งปีว่าชอบช่วงเวลาที่ได้ตระเวนไปเจอเพื่อนทีละคนแบบนี้ก่อนออกเดินทาง เคยบอกว่าชอบที่ได้เอาเรื่องท่องเที่ยวมาเป็นข้ออ้างเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศให้ตัวเองเล็กน้อยพลางจับผมตัดสั้นของตัวเองด้วย เธอมักจะเป็นที่อิจฉาของเพื่อน ๆ เพราะได้ออกเดินทางไปยั้งที่ไกล ๆ เสมอ คำพูดของคนรอบตัวที่บอกว่าเธอได้ใช้ชีวิตอย่างที่พวกเขาใฝ่ฝันเป็นความภาคภูมิใจไม่น้อยเลยทีเดียว

การเดินทางท่องเที่ยวมักจะเป็นหัวข้อที่ผู้คนชื่นชอบ ทว่าปัญหาคือสถานที่ท่องเที่ยว ชื่อประเทศปากีสถานหรือฮินชามากทำให้เกิดคำถามย้อนกลับมาว่า 'ทำไม' เป็นเสียงสะท้อน ปฏิกริยาของผู้คนล้วนแตกต่างกันไปจากที่คาดหวัง เธอไม่ได้ประกาศว่า 'ฉันจะเปลี่ยนไปนับถือศาสนาอิสลาม' หรือ 'ลูกของฉันกำลังเติบโตอยู่ที่นั่น' สักหน่อย ทว่าคนรอบตัวกลับทำตาโตเหมือนกันหมด พวกเขาล้วนพูดเสียงดังเพื่อย้ำให้เห็นอย่างชัดเจนถึงสถานการณ์อันตรายราวกับเธอเป็นนักข่าวในสมรภูมิรบ แต่ไม่มีใครสังเกตเห็นความไม่มั่นคงที่ปรากฏในแววตาของเธอเลยสักคน เธอจึงได้แต่ยิ้มกลับไปโดยไม่พูดอะไรราวกับไม่เคยได้ยินเรื่องราวเช่นนั้นมาก่อน

เพราะพูดออกไปไม่ได้ว่าตอนนี้คำสัญญาที่จะไปหาหลีดด้วยกันกับเขาคนนั้นกลายเป็นโมฆะไปแล้ว เพราะกล่าวโทษไม่ได้ว่าระหว่างใช้ชีวิตแต่ละวันไปกับการหลบเลี่ยงและความรู้สึกจุกอกก็บังเอิญได้เห็นภาพถ่ายของฮินซา จึงทำให้คำว่าฮินจา (ลำพัง) เอาแต่วนเวียนอยู่ในหัว ทุกครั้งที่ขมความรู้สึกในใจ เธอจะรู้สึกเหมือนมีรสชาติสบู่ออยู่ในปาก ถ้าเป็นไปตามกำหนดการเดิม เธอก็กะว่าจะใช้การท่องเที่ยว

เป็นข้ออ้างในการหยิบยกเอาเรื่องของเขาขึ้นมาพูด เธอสังเกตได้ว่า อยู่ดี ๆ วันหนึ่งเขาก็เลิกเรียกเราว่าเรา และรู้สึกมีดบาดด้านเหมือนเด็ก ที่ทำชิ้นส่วนจิ๊กซอว์หายไป หลังจากตั้งใจต่อจนเกือบเสร็จสมบูรณ์ แล้ว

แม้คนเราจะหลับนอนกับคนที่เพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรกได้ แต่ จะไม่เรียกความสัมพันธ์ที่ไม่แบ่งปันหัวใจกันว่าเรา คำว่าเราเป็นชื่อ ที่เก่าแก่ยิ่งกว่าคำว่าฉัน และเป็นคำเรียกที่จริงใจเสียยิ่งกว่าคำว่าเธอ วินาทีที่เรียกฉันและเธอว่าเรา เราจะกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน ไม่ว่าจะ ฉันเปล่งประกายแค่ไหนหรือเธอสำคัญว่าสิ่งอื่นใดก็ตาม มันก็จะ ถูกปกปิดเอาไว้เมื่ออยู่ต่อหน้าคำอันแสนต่ำต้อยที่เรียกว่าเรา เธอ คว่าความอบอุ่นจากคำว่าเราเอาไว้และใช้ชีวิตอยู่ได้เพราะมัน เธอ ยืนฟังอยู่ข้าง ๆ และพักผ่อนอยู่อย่างนั้นตลอดทั้งวัน กระนั้นสุดท้าย จิ๊กซอว์ก็แตกกระจาย ชิ้นส่วนที่ผสมปนเปกันจนมั่วแยกออกจากกัน เป็นชิ้นส่วนของฉันและเธอ

‘ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร เรากำลังเที่ยวอยู่’

ในเมื่อสถานที่เปลี่ยนไป งั้นก็ลืมที่นั่นแล้วใช้ชีวิตของวันนี้เถอะ เธอบอกกับตัวเองซ้ำ ๆ แต่หากผลอนึกถึงสิ่งที่ทิ้งไว้แล้วจากมา ภายใน ร่างกายก็จะปั่นป่วนเหมือนกลิ่นรังผึ้งเข้าไป พอเป็นอย่างนั้นที่ไร เธอจะลุกจากที่แล้วท่องคาถาอีกครั้งว่า ‘ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร’ ร่ายซ้ำ ๆ เช่นนั้นพลางเดินออกมายังถนนเพื่อชิมชัชภาพบรรดานักท่องเที่ยว แทนภาพทิวทัศน์ ภาพผู้คนที่ทำให้รู้ซึ่งถึงการจากมา...และวันนี้...

เธอได้พบกับนักศึกษาสาวที่เดินทางด้วยเท้าเปล่า ณ ร้าน ลาสซี² ในพาราณสี คุณลุงที่ท่องเที่ยวด้วยจักรยานมาเกินสิบปี

² เครื่องดื่มของอินเดีย ทำจากโยเกิร์ตและเครื่องเทศ

ณ ร้านอาหารเกาหลีในเชียงใหม่ และยังคงแบ่งพิซซ่ากินกับช่างภาพที่มีรอยสักขึ้นมาถึงคอ ณ ลานกว้างแห่งหนึ่งในปราง

‘ถ้าเดินเท้าเปล่าแบบนั้นในโรงเรียนจะได้ออกที่วีว่าเป็นครูพิลึกไหมนะ’

‘เดี๋ยวนี้เป็นยุคที่แม้แต่ครูยังยากจะทนทำงานได้ถึงสิบปี แต่เขากลับปั่นจักรยานมาตลอดสิบปีงั้นหรือ...’

‘ถ้าครูสักแบบนั้นไม่รู้จะโดนอะไรบ้าง แต่อย่างน้อยๆ คงโดนลดเงินเดือน’

ผู้คนที่แตกต่างกับเธอโดยสิ้นเชิง แต่ถึงอย่างนั้นก็มีจุดร่วมเป็นนักท่องเที่ยวเหมือนกัน พวกเขาปลดปล่อยพลังแปลกประหลาดเหมือนพวกเขากำลังพูดกับเธอว่า ‘ใช่ ตอนนี้อะกำลังเที่ยวอยู่ อุตสาหกรรมนี้มาขนาดนี้แล้ว ทุกอย่างจะไม่ใช่โรครอกน่า’ จะว่าไปแล้วคนที่พูดเช่นนั้นคือไอซู ซึ่งอสูฟังดูมีเอกลักษณ์ ให้ความรู้สึกกลาง ๆ อย่างบอกไม่ถูก ยิ่งไปกว่านั้นสิ่งที่ทำให้เธอตกใจคือเขาเป็นนักท่องเที่ยวระยะยาวที่พักอยู่ในฮันซามาเกินห้าเดือนแล้ว ต่อให้บอกว่ามันเป็นที่พักสวยงามแค่ไหน แต่อันที่จริงก็เป็นเพียงหมู่บ้านเล็กๆ ฮูบอกว่าเขาตกหลุมรักฮันซามาถึงขั้นต่อวีซ่าปากีสถานที่มีอายุแค่สามเดือนเพิ่มอีกสามเดือน เขาบอกว่าได้วีซ่ามาด้วยวิธีง่าย ๆ นั่นคือไปเยือนแผนกกงสุลวีซ่าในท้องถิ่นและจ่ายเงินใต้โต๊ะจำนวนเล็กน้อย เขาคือคนที่เดินทางท่องเที่ยวอยู่ในหมู่บ้านแห่งเดียวจนกระทั่งฤดูเปลี่ยนผ่าน ทุกครั้งที่ไปหาไอซู เธอจะรู้สึกปลอดภัยว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่นี้ ตอนออกเดินทาง เธอเคยคิดว่าถ้าไม่ชอบก็แค่กลับเกาหลีเร็วหน่อย แต่นี่ก็ปาเข้าไปสี่ปดาห์ที่สามแล้ว ฮันซาก็ตัดสินใจเดินทางมาอย่างดูวามกลายมาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เธอพักอยู่นานที่สุด

คืนแรกที่เธอได้พบกับบรรดาเพื่อนร่วมทางในอัญชา พวกเขาพากันเปลี่ยนสีเป็นเอพริคอต มัลเบอร์รี เซอร์รี และแอปเปิลทีละคน นั่นก็เพราะจำนวนครั้งที่กระดกไวน์ขึ้นดื่มมากพอ ๆ กับจำนวนคำถามแฝงเจตนาดีที่เอ่ยถามกันและกัน

“โอ้โฮ ท้องฟ้าคืนนี้สวยไม่ใช่เล่นเลยนะ”

คำพูดของนัมฮานาทำให้ทุกคนหยุดส่งเสียงโหวกเหวกและเงยหน้าขึ้น ทั้งที่ท้องฟ้าตอนเย็นมีเมฆมากราวกับฝนจะตก ทว่าตอนนี้กลับมีดวงดาวเปล่งประกายพร่างพราวอยู่เต็มไปหมด ราวกับว่าหิมะตกลงมาอย่างหนักแล้วเวลาหยุดเดินจับปล้น ดวงดาวนำมองและเปราะบางดั่งเกล็ดหิมะแข่งกันเปล่งแสงของตัวเอง แม้ด้านบนอกจะมีลมพัดเย็น พวกเขาก็ไม่ค่อย ๆ เดินออกไปนั่งรวมกันตรงบันไดนอกห้องนั่งเล่นที่ละคนสองคน

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เธอได้จ้องมองดูทางช้างเผือก ท้องฟ้ายามราตรีเงียบสงัด มีคลื่นบางอย่างหลังไหลมาตามทางช้างเผือกและส่งต่อมาถึงเธอ ทำให้รู้สึกราวกับว่าช่วงเวลาทั้งหมดในอดีตคือสิ่งที่ไล่ต้อนให้เธอมาอยู่ในจุดนี้ ความทรงจำเลือนรางที่ลึมแม้กระทั่งการดำเนินไปของกาลเวลากำลังเล็ดลอดออกมาผ่านไอนหาวจากปาก แล้วการเดินทางหลบหนีก็กลายมาเป็นการท่องเที่ยวในวินาทีนั่นเอง

ไม่รู้ว่ามีดวงอยู่อย่างนั้นนานเท่าไร ทันใดนั้นดาวตกดวงหนึ่งก็ส่องแสงสว่างวาบแล้วลากยาวเหมือนสายฟ้า ปรากฏท่ามกลางทางช้างเผือก

“ฮะ...!”

ตอนที่เปลอออุทานออกมาโดยไม่รู้ตัว ใครบางคนก็จับมือของเธอไว้ โอสุนั่นเอง มือของเขาทั้งใหญ่และอบอุ่น เมื่อหันไปมองรอบ ๆ เธอถึงเพิ่งรู้ว่าคนอื่นไม่อยู่แล้ว คงจะพากันลুকหนีความหนาวไปหมด

ความรู้สึกเมื่อสัมผัสชายหนุ่มผิวเกรียมแดดจนเป็นสีเกาลัดและมีเครา
ขึ้นบนคางเล็กน้อยทั้งแปลกประหลาดและหนักแน่น ความดึงดูดเหมือน
เพลงกล่อมนอนที่ไม่เคยได้ยินไหลมาตามมือแล้วตัดผ่านกัน ไม่ทันไร
หน้าผากก็รู้สึกเย็นวาบ สั่นเทาไปถึงปลายเท้า แต่มีแค่มือที่ไม่เป็น
เช่นนั้น ทั้งอ่อนโยนและสงบเสงี่ยม มีกลิ่นบางอย่างกระเพื่อมขึ้น
ในสายตาและในหน้าอกสลับกัน ทั้งสองคนนั่งเคียงกันเนิ่นนาน รอ
จนดาวตกส่องแสงกะพริบอีกสองสามครั้งแล้วหายไปท่ามกลางความ
เสียบงัน

ศรีอยุธยา

คิมซ็อล
หญิง อายุ 28 ปี
ครูภาษาเกาหลีในโรงเรียนมัธยมต้น

1

ไม่เคยมีเช้าวันไหนดีไปกว่าในความฝันเลย กว่าที่จะรับรู้ว่าจะทุกครั้งเป็นความฝันก็หลังจากลืมตาตื่นแล้ว พอเป็นเช่นนั้นฉันจะรีบข่มตาให้หลับ มีบางคราวที่ผล็อยหลับอีกครั้งแล้วความฝันก่อนตื่นดำเนินต่อเนื่องไป และบางคราวฉันก็ตระหนักได้ว่านั่นเป็นความฝันจึงปลดปล่อยสิ่งที่ระบายนี่ไม่ได้ออกมา แม้เป็นความฝัน แต่มันเป็นการปลอบประโลมจิตใจ และแม้เป็นเวลาเพียงชั่วพริบตาที่ดีกว่าช่วงเวลาตลอดทั้งวัน

ประสบการณ์มักจะหล่อหลอมความเชื่อขึ้นได้ง่ายๆ แม้จะใช้เวลาตอนเช้าเช่นนั้นทุกวัน แต่วันนี้ฉันก็นอนไม่หลับอีกตามเคย ปลายจุมูกและปลายนิ้วเย็นเฉียบ ฉันพับความฝันที่มีเส้นแบ่งเลือนรางเก็บไว้ใต้เตียงแล้วดึงผ้าห่มขึ้นมา พ่นลมหายใจออกจากปากเพื่อให้ปลายจุมูกอุ่นขึ้นและสอดมือทั้งสองข้างที่เย็นไว้ตรงหว่างขา เกิดอาการปวดแสบปวดร้อนราวกับถูกกาแฟราด ฉันยังคงไม่ชินกับผนังร้าว

ช่างหมอนจึงมุดเข้าไปซ่อนอยู่ใต้ผ้าห่ม เมื่อนึกถึงวอลล์เปเปอร์ สีมัสตาร์ดข้างเตียงในห้องตัวเองอยู่ได้นั้นก็รู้สึกเหมือนได้กลิ่นของเขา

ฉันชื่นชอบกลิ่นเฉพาะตัวของเขาซึ่งเกิดขึ้นจากกลิ่นบุหรีที่เลิกสูบไม่ได้ กลิ่นฝังติดแขนเสื้อที่เจ้าตัวหนอนไม่ไหว กลิ่นจากรูปแบบการใช้ชีวิต อันย่อนแ่งของเขาที่ไม่ชอบน้ำหอม แต่ใช้ชีวิตด้วยการจูดรูปหอม ทั้งไว้ทั้งวัน กลียดเวลาเหงื่อไหล แต่กลับชอบอากาศร้อน ไม่ว่าตอนหยิบยกเอาเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่โรงเรียนมาเล่าขณะนอนอยู่ด้วยกัน ตอนซบไหล่แล้วแอบหงนหน้ามองคางอันแข็งแกร่ง ตอนซบศีรษะบนหน้าอกแล้วรู้สึกถึงหัวใจที่เต้นตึกตัก ตอนไหนๆ ก็มีกลิ่นเฉพาะตัวของเขาลอยออกมา ถึงจะไม่เคยเอ่ยปากสักครั้ง แต่ฉันก็รู้สึกปลอดภัยเสมอเพราะกลิ่นนั้น ฉันชอบเวลาตัวเองนอนหลับแล้วตื่นขึ้นมาพร้อมกับกลิ่นอันห่างไกลเลือนรางเหมือนกลิ่นของยามรุ่งสาง มีทั้งกลิ่นความขมและความชื้นแฉะเล็กน้อยผสมปนเป

ทุกคืนฉันจะต้องสวมเสื้อยืดที่มีกลิ่นของเขาอย่างบางเบาสองชั้นเหมือนในความฝันเมื่อคืนวานถึงจะนอนหลับ นั่นเป็นสิ่งเดียวที่เขาทิ้งไว้ ไม่สิ มันคือสิ่งเดียวที่ฉันไม่ส่งคืนไปให้ตอนที่เราเลิกกันต่างหาก นอกจากนี้ยังเป็นสัมผัสแรกสุดที่ฉันยึดใส่ส่วนลึกสุดของกระเป๋าเป้ก่อนเดินทางมาเที่ยวด้วย ทั้งที่เป็นการบอกกล่าวอย่างชัดเจน ฉันที่เหลือตัวคนเดียวกลับไปใช้ชีวิตต่อไปไม่ได้ ทว่าเพียงได้สวมเสื้อยืดของเขาเข้านอนฉันก็สงบขึ้นมาก ว่ากันว่าเมื่อออกเดินทางไปเที่ยว เราจะเหลือแค่ความเคยชินที่สลัดทิ้งไม่ได้และรสนิยมส่วนตัวที่ยอมอ่อนข้อให้ไม่ได้จริง ๆ ติดตัว แต่รูปแบบชีวิตที่หลงเหลืออยู่ของฉันมีเพียงการนอนหลับแล้วตื่นขึ้นด้วยกลิ่นของเขา นี่เป็นวิธีอันคุ้นเคยที่ฉันใช้ดูแลตัวเองในต่างถิ่น ดังนั้นวันนี้ฉันก็น่าจะใกล้เคียงกับคนตัวคนเดียวมากกว่านักท่องเที่ยวไม่ใช่หรือ

ฉันหลับตาอยู่นานเท่าไรก็ไม่อาจรู้ได้ เมื่อตื่นศีรษะออกมา นอกผ้าห่ม ไอน้ำจากปากก็กระทบกับแสงแดดที่ส่องมาถึงที่นอน ฉันห่อหุ้มตัวเองด้วยผ้าห่มเพียงผืนเดียวโดยไม่คิดอะไรมากแล้วเดินไปยืนริมหน้าต่าง เมื่อออกแรงเปิดม่านแข็งที่อืดแล้วผลึกหน้าต่างออกไป ก็มีเสียงดังครี๊ดจากหน้าต่างไม้พร้อมกับที่ม่านเปิดออกอย่างยากเย็น

ท้องฟ้าสดใส ไม่มีเมฆเลยแม้แต่ก้อนเดียว ฉันหรีตลงเพราะความหนาวเย็นแล้วถอนหายใจยาว หมู่บ้านแห่งนี้ตั้งอยู่บนพื้นที่สูงเกินกว่าสองพันเมตร ในวันหนึ่ง ๆ จึงได้พบกับท้องฟ้าหน้าตาแตกต่างกันหลายครั้ง ถึงกระนั้นก็ยากจะมีท้องฟ้ายามเช้าแสนปลอดโปร่ง เช่นวันนี้ มันเป็นสีฟ้าสดใสราวกับหากเขย่งปลายเท้าแล้วชูแขนขึ้นสุดแรงจะแตะถึงได้ เมื่อโบยต้นเอพริคอตในลานบ้านแกว่งกระทบหน้าต่างหลายครั้ง พี่ฮานาก็พลิกตัว

“ซึ้อล ก็โมงแล้ว”

“ฮะ เลยก้าวโมงมานิดหน่อยคะ”

“ฮื่อ จั๊นอย่าเพิ่งปลุกนะ เดี่ยวฉันตื่นเอง”

พี่ฮานาดึงผ้าห่มขึ้นคลุมถึงศีรษะ ร่างกายคุดคู้ของเธอดูเหมือนลูกเอพริคอตน้ำกิน

ภายในห้องดอมิทอรี¹ สำหรับผู้หญิงหกคน มีแค่พวกเราสองคน เป็นลูกค้ามาหลายสัปดาห์แล้ว พี่ฮานามักจะเข้านอนดึกและตื่นสายกว่าฉัน เธอทำงานเป็นนักแปลฟรีแลนซ์ แม้มายูที่นี้ก็ยังทำงานอยู่เรื่อยเมื่อมีโอกาส เธอเป็นคนพูดจาโผงผางอยู่บ้าง ไม่เหมาะกับทรวดทรงองค์เอวของเธอที่ดูเหมาะกับผิวสีน้ำผึ้งและหน้าตาที่ดูสวยสง่า

¹ห้องพักแบบรวมหลายเตียงในเกสต์เฮาส์

ซึ่งต้องประจบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในการท่องเที่ยวเดือนกว่า ๆ ฉันจึงยิ่งโหยหาการอาบน้ำขึ้นไปอีก

ผนังห้องน้ำที่กลายเป็นสีเหลืองขุ่นมีก๊อกน้ำเย็นออกมาสองอัน ฉันบิดก๊อกน้ำที่ทาสีแดงแล้วนำถังขนาดกำลังพอดีมารองน้ำอุ่นที่ไหลพร้อมกับไอน้ำลอยฟุ้ง เมื่อรองน้ำใส่ถังสองถังจนเต็มแล้ว น้ำอุ่นก็จะหมดพอดี ฉันดันถังใบหนึ่งที่รองน้ำไว้ที่सानาเข้ามุม แล้วใช้ขันตักน้ำอุ่นส่วนของตัวเองผสมกับน้ำเย็นราดลงบนตัวที่ละนิด ตอนแรกต้องลำบากนิดหน่อยเพราะไม่รู้เทคนิค แต่ตอนนี้ฉันเริ่มชินแล้ว จึงนั่งยองและราดน้ำซ้ำ ๆ ลงจากศีรษะเพื่ออาบน้ำไปพร้อม ๆ กับชักชู้ดขึ้นใน

จากนั้นฉันขึ้นไปยังห้องนั่งเล่นและสั่งอาหารเช้า สามหนุ่มพี่น้องที่ช่วยกันดูแลเกสต์เฮาส์อย่างขยันขันแข็งต้อนรับฉันในตอนเช้าด้วยรอยยิ้ม ทำที่เอาใจใส่ของพวกเขาคือจุดแข็งที่สุดของเกสต์เฮาส์แห่งนี้ ฉันถือจาย² ที่ซิงเสร็จแล้วหนึ่งแก้วออกมานั่งตรงบันไดนอกห้องนั่งเล่น ต่อให้มองดูทัศนียภาพของที่นี่ทุกวันก็เหมือนในนิทานที่ไม่สมจริงเอาเสียเลย หัวใจฉันเต้นรัวเหมือนเวลาเย็นอยู่หน้าแท่นบันจีจัมป์ที่กระโดดก็ครั้งก็ไม่เคยชินสักที

หมู่บ้านเล็ก ๆ ถูกล้อมรอบด้วยภูเขาหิมะซึ่งตั้งตระหง่านราวกับจะเสียดแทงขึ้นไปยังท้องฟ้าสีฟ้าสดใส สิ่งที่จะเรียกว่าถนนได้มีเพียงหนึ่งสาย เด็ก ๆ แพะและฝูงแกะจึงวิ่งเล่นไปทั่วไร่นา เส้นทางบนภูเขา บ้านและสวนอย่างไร้ขอบเขต ระหว่างบ้านก็มีต้นเอพริคอต ต้นเซอร์วีรี ต้นแอปเปิล ต้นฝ้ายตะวันออกผุดขึ้นจนแน่น หากเดินไปตามกลิ่นดอกไม้ป่าที่โชยมาจะพบชายชราชวนให้ดื่มชา หรือเด็ก ๆ ที่

² ชาดำของอินเดีย นิยมนำมาผสมกับนมและเครื่องเทศเพื่อดื่ม

จับมือแม่เอาไว้แล้วยื่นผลเอพริคอตและเชอร์รี่ที่ใส่เต็มกระเป่าเสื่อมาให้ ทุกครั้งฉันจะเคลิบเคลิ้มไปกับภาพตรงหน้าแล้วเดินต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่รู้จักรู้เห็นเหตุเห็นผลพร้อมกับคิดไปด้วยว่า ‘หากมีนางฟ้าขี่เล่นเจาะรูด้านหนึ่งบนผนังของสวรรค์แล้วมองลอดออกมาดูผู้คน แล้วเรามองกลับเข้าไปเพื่อดูสวรรค์บ้าง มันจะหน้าตาแบบนี้หรือเปล่านะ’

หลังดื่มจายจนหมดก็พบว่ามิใช่เจียวและขนมปังปิ้งมาวางไว้ให้บนโต๊ะแล้ว ฉันเปิดโทรศัพท์แล้ววงมือทานเหยย สถานที่เดียวในเกสต์เฮาส์ที่มีไวไฟคือห้องนั่งเล่นแห่งนี้ มีคนส่งข้อความเข้ามาหาจำนวนหนึ่งจากแม่ที่บอกว่าถ้าเป็นไปได้ให้ติดต่อมาทุกวัน ข้อความพูดคุยสัพเพเหระภายในกรู๊ปแชตของครูในสหภาพครู และข้อความของเขาเหมือนเช่นเคย

โซลกับฮันซาเวลาห่างกันสี่ชั่วโมง ตอนนี่ที่นี้เป็นเวลาแปดโมงเช้า เพราะฉะนั้นที่โซลก็เที่ยง เขาเข้านอนก่อนฉันเพราะเวลาที่ห่างกันและส่งข้อความมาหาก่อนนอนเสมอ ส่วนฉันจะเช็คข้อความระหว่างกินมื้อเช้า มีบางครั้งส่งกลับไปหาเขาบ้าง ทว่านั่นไม่ใช่เพราะเวลาแตกต่างกัน หากแต่เป็นเพราะระยะห่างในใจต่างหาก

แม้จะเดินทางจากมาไกล แต่ฉันก็รู้ว่าตอนนี้ตัวเองกำลังยืนอยู่บนเส้นขนานที่ไม่คาดเคี้ยวววงวนซึ่งมีชื่อเรียกว่าการเลิกรา ไม่ใช่ว่ายืนอยู่อีกฝั่งของโลกแล้วจะไปถึงฝั่งตรงข้ามของความเจ็บปวด ทำไมกันนะ ทำไมก่อนเลิกกันเราถึงไม่รู้เลยว่าการเลิกรานำอะไรมาบ้าง ฉันเคยคาดเดาว่าการเลิกราเป็นเพียงการลบเลือนสีหน้าคุ้นเคยไม่กี่ภาพออกไป คิดว่าเป็นสิ่งที่กำจัดออกไปได้อย่างง่ายดายในพริบตาเหมือนเช็ดกระจกห้องน้ำที่มีฝ้าเกาะ แต่การคาดการณ์ของฉันคลาดเคลื่อนอย่างง่ายดาย พอดคิดถึงสัมผัสและกลิ่น ฉันก็พบว่าตัวเองสะดุดเข้ากับตัวตนที่ไม่อยู่แล้วของเขาและล้มลงบ่อยๆ ฉันทนเห็นตัวเองถูกทิ้งไว้

คนเดียวไม่ได้จึงเดินทางจากมาไกลแสนไกล แต่ถึงอย่างนั้นทุกความทรงจำก็มีเขาอยู่ทำให้ฉันจามออกมาหลายครั้ง

ฉันดันจามออกไปเพราะเวียนหัวกับคำศัพท์ที่เรียงอยู่ในโทรศัพท์มือถือ เมาใบหน้าสะท้อนบนหน้าจอโทรศัพท์ที่ดับลง ฉันไม่ชอบใบหน้าน่ารังเกียจนั้นจึงผินหน้าออกไปมองนอกหน้าต่างแล้วก็เห็นสตูดิโอที่ระเบียงโรงแรมฝั่งตรงข้าม

‘ไอฮู ไอฮู...’

แม้ว่าฮูมีชื่อแปลกยิ่งกว่าฉัน แต่เขาก็พูดตั้งแต่วันแรกว่ารู้สึกทึ่งกับชื่อของฉัน แล้วเขาแต่พูดออกเสียงพยางค์หัวเราะไปด้วย ไม่รู้เป็นเพราะรอยยิ้มกว้างบริสุทธิ์และดวงตากลมโตคู่นั้นหรือเปล่าที่ทำให้ฉันเผลอยิ้มตามไปด้วยทุกที

‘ซึอล ซึอล’

หลังจากเลิกกรำกับคนรัก ก็ไม่มีใครเรียกชื่อฉันให้ได้ยินทุกวันแบบนี้มานานแล้ว

ฉันเลิกคิดเรื่องอาหารมือเช้าที่เสียบรรยากาศไปแล้วก่อนจะเดินออกไปข้างนอก เวลาส่งเสียงร้องเรียกชื่อฮูจะมีลมหายใจสีขาวลอยออกมาจากปากด้วยทุกครั้งไป

2

ฉันมองดูไอที่ลอยออกจากปากจนกระทั่งไปถึงโรงแรมและเห็นฮูกำลังกินข้าวอยู่กับนาอีนที่ระเบียง พอนาอีนเห็นฉันก็ลุกขึ้นยืนแล้วทักทายอย่างร่าเริง ส่วนฮูโบกมือทักซำกว่านั้นหนึ่งจังหวะ ทั้งที่อากาศยามเช้าหนาวเย็น แต่ฮูกลับนั่งกินข้าวในสภาพเปลือยอก นาอีนวิ่งเข้ามาคล้องแขนฉัน ฉันจึงเดินก้าวเป็นจังหวะเดียวกับเธอพลงพุดกับฮู

“อะไรตลใจให้ตื่นเช้าเนี่ย ว่าแต่ไม่หนาวหรือ”

“ไม่เป็นไร ฉันกำลังสังเคราะห์แสงนะ แสงแดดล้ำค่าขนาดนี้ ต้องรีบรับไว้สิ”

สูยกกาแพทท์เหลือคืมหมดรวดเดียวแล้วตอบ ร่างกายที่อ่อนบนของเขาที่บ่งบอกให้รู้ถึงประสบการณ์การเดินทางถูกแดดเผาจนสีเหมือนเมล็ดตากาแพทท์คั่วแล้ว เมื่อเขาจุดบุหรี่พลางลุกขึ้นยืนก็เห็นรอยสักที่พาดอยู่เต็มแผ่นหลัง

“เฮ้ นายสักด้วยหรือ นันรูปร่างที่โลกรึเปล่า”

“อ้าว พี่ไม่รู้หรือหหรือคะ พี่สูเขาเป็นคนเพี้ยนจริง ๆ นะ เขาบอกว่าระหว่างเที่ยวรอบโลกก็จะสักรูปประเทศที่ตัวเองไปเยือนทีละภาพ”

นาอีนตอบ

“งี้นี่เอง รอยสักใหญ่ขนาดนั้น ไม่เจ็บหรือ”

“ตรงหลังไม่เจ็บอะไรมากมายหรอกคะ เป็นผู้ชายก็ต้องทนให้ได้ ประมาณนั้นแหละ แต่พี่สูเป็นคนขี้คำอวยเกินเหตุไปหน่อย...”

นาอีนยิ้มกว้างพลางตอบคำถามแทน สูยกก็โหลโดยไม่สนใจคำพูดของเธอ

“ยายเด็กคนนั้นก็มียรอยสักเหมือนกันนะ”

พอสูพูดปุ๊บ นาอีนก็เลิกแขนเสื้อแล้วยื่นข้อมือให้ฉันดู เห็นข้อมือขวามีลายสักรูปดอกไม้และเถาวัลย์อยู่

“ว้าว นาอีนก็มียรอยสักเหมือนกันสินะ สุดยอด ฉันไม่เคยแม้แต่จะคิดเลยนะ...”

“ไม่คิดก็ดีแล้วล่ะ การสักก็ทำให้เสพติดได้เหมือนกันนะ”

“ใช่ เป็นครูจะสักได้ยังไง ไม่ได้หรอก ไม่ได้ รอยสักเหมาะกับพวกเด็ก ๆ คิดน้อยแบบนาอีนมากกว่า”

“อะไรเนี่ย! พี่นะคิดน้อยที่สุดเลย”

“เพราะฉันฉันก็เลยสักไถละ เป็นเพื่อนร่วมอุดมการณ์แท้ๆ อย่าโมโหเลยนะ ฉันไปอาบน้ำก่อนนะ เล่นกันไปสองคนก่อนแล้วกัน”

สูตบไหล่คนอื่นที่ทำหน้ากระเจ้ากระงอดเบาๆ ก่อนจะเดินเข้าห้องไป จากนั้นคู่อื่นก็น่าอินก็ลุกขึ้นเก็บจาน ส่วนฉันเดินไปนั่งที่ระเบียงแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา เพราะคิดจะส่งคำตอบไปให้ข้อความที่ยังไม่ได้ตอบ ฉันพยายามไม่สนใจข้อความของเขาแล้วกดดูข้อความจากชื่ออื่น ๆ

[แต่ไม่ว่าจะคิดยังไง ครุคิมซ็อลไปปากีสถานเนี่ยนะ ทำไมถึงดูไม่เข้ากันขนาดนี้]

[ส่งรูปที่ฮันชามาให้ดูบ้างสิคะ อย่าเอาแต่อวดด้วยคำพูดอย่างเดียวสิ]

[ไม่มีเรื่องโรแมนติกระหว่างไปเที่ยวเลยเธอ คุณต้องรีบหาแฟนนะคะ!]

ฉันตัดสินใจจะพิมพ์คำตอบลงไปในห้องแชตรวมของครุในสภาพบุคลิกการทางการศึกษาหลังจากไม่ได้ตอบมานาน

[ฮันชาติจินน่าประหลาดใจเลยคะ มันดีกว่าที่คาดหวังอีก ฉันเลยตัดสินใจเลื่อนตัวเครื่องบินกลับแล้วละ ตอนนี้อยู่สนุกสนานไปกับเพื่อนนักท่องเที่ยวนิสัยดีคนอื่น ๆ คงจะได้พักผ่อนเต็มที่ก่อนกลับไปค่ะ!]

แล้วคำตอบของครุคนอื่น ๆ ก็ปรากฏขึ้นตามมาทันที

[เพื่อนนักท่องเที่ยวนิสัยดีเธอ หรือว่าจะเป็นผู้ชายนิสัยดี]

[ชั่วคราวเลย ใช่แน่ๆ! อย่าบอกนะคะว่ามัวแต่เที่ยวอยู่กับพวกเพื่อนผู้หญิง รีบเล้ามาเลย]

คำว่าผู้ชายนิสัยดี เรื่องโรแมนติก ทำให้สายตาเหลือบมองไปทางห้องที่สูตบเดินเข้าไปก่อนจะตอบ

[ผู้หญิงก็มี ผู้ชายก็มีคะ ถึงจะไม่มีเรื่องโรแมนติก แต่ก็มีเพื่อน

ที่สนิทกันมากขึ้น]

[โธ๊ะ ใครเหวอคะ เจอกันได้ยังไง]

[อ้อ! ฉันแสดงว่าหัวใจกลายเป็นสีชมพูในรอบหลายปีเหวอคะเนี่ย ดีจังเลยนะ ครูซ็อล!]

ฉันเล่าเรื่องช่วงเวลาที่เคยมีกับเขาคอนนั้นให้ใครฟังไม่ได้จึงเป็นธรรมดาที่จะเกิดปฏิกิริยาเช่นนี้ แต่ทั้งๆ ที่รู้ ฉันก็ยังรู้สึกว่างเปล่าเหมือนเวลาที่เคยใช้ร่วมกับเขาโดนเชือดเฉือนออกไปจากชีวิตทั้งหมด

[เป็นแค่ผู้ชายที่สนิทกันเฉยๆ ค่ะ จะว่าไงดี เป็นผู้ชายที่บังเอิญเจอตรงท่ารถวันแรกที่มาถึงฮันชานะค่ะ ฉันได้รับความช่วยเหลือจากเขาแล้วไปๆ มาๆ ก็ได้ไปเที่ยวด้วยกัน]

[โอ้! สงสัยจะจริงแฮะ! ยินดีด้วยนะ!]

[บังเอิญเจอ! เดิมทีความรักก็บังเอิญเหมือนอุบัติเหตุ นั่นแหละค่ะ มันเริ่มต้นแบบนั้นทั้งนั้น ฉันจะรอฟังเรื่องราวต่อจากนี้นะ!]

ฉันไม่รังเกียจความสนใจและกำลังใจหยอกๆ จากคุณครูคนอื่น เพราะเมื่อมาถึงฮันชาก็ใช้เวลาร่วมกับเพื่อนร่วมทางทุกวันจนเริ่มใส่ใจ ฮู้ขึ้นมาทีละนิดจริงๆ ฮู้จะมองฉันว่าอย่างไร พุดแบบนี้ได้ไหม ทำไมเสื้อผ้าที่เอามาด้วยถึงเหม็นเหมือนกันหมด ฮู้จะมีบางครั้งที่คิดเหมือนฉันบ้างไหม...

ฉันเจอกับฮู้ตั้งแต่วันแรก ด้วยเหตุนี้ความทรงจำทั้งหมดในฮันชาก็เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาพร้อมกับฮู้ พอเติมความทรงจำต่างๆ ในช่วงที่ผ่านมาเข้าไปทีละนิด หัวใจฉันก็พองโตจนเก็บซ่อนไว้ไม่ไหวเหมือนกระเปาะที่ใสของจนบวมเป่ง ฉันผลอเรียกชื่อ “ฮู้ ฮู้” ออกมาโดยไม่รู้ตัวอีกครั้ง แล้วก็ออกเสียงเรียกชื่อของตัวเองดัง “ซ็อล ซ็อล” ด้วย สาเหตุที่นึกถึงฉากจบของคูรักรู้ขึ้นมาฉับพลันเป็นเพราะเสียงหรือรูปปากกันนะ “ออกไปเดินกันมัย”

เสียงของฮูที่โพล่งขึ้นทำให้ฉันสะดุ้งเหมือนถูกน้ำสาด ฮูหัวเราะลั่น เขาสะบัดน้ำออกจากผมพลางพูด

“ตกใจอะไรขนาดนั้น ออกไปเดินเล่นกันเถอะ อากาศดีทั้งที”

“อืม เอาสิ เร็วก่อนอื่นไปด้วยมั๊ย”

“นาอินนัดกับพี่นักฮย็อนว่าจะไปอีเกิลเนสต์ด้วยกันนี่”

“อ้อ จริงด้วย! เมื่อวานนี่เธอตกลงกับคุณนักเขียนว่าจะไปด้วยกันใช่มั๊ย”

ห้องฟ้าปลอดโปร่งเป็นสีฟ้าสดใสไม่มีเมฆเลยแม้แต่ก้อนเดียว แสงแดดอบอุ่น นานแล้วที่ไม่ได้เดินเล่นกับฮูสองต่อสองแบบนี้...ฉันรู้สึกเหมือนวันนี้อะไรๆ ก็เป็นใจไปหมด

พวกเราเดินเลียบริมน้ำตามที่สูงเสนา พอเดินตามทางน้ำที่คดเคี้ยวไปเรื่อยๆ จนผ่านไร่นาและป่า จะเจอเส้นทางที่ไม่เพียงมองเห็นทิวทัศน์ในภาพกว้าง แต่ยังมองเห็นทุกซอกทุกมุมในหมู่บ้านได้ เมื่อเดินผ่านประตูโค้งเล็กๆ ข้างโรงแรมที่ฮูพักอยู่จะเจอทางน้ำทันที่ ฮูผูกเชือกรองเท้าใหม่พลางถาม

“ฤดูใบไม้ผลิที่เกาหลีเป็นไงบ้าง”

“เกาหลีเหรอ อ้อ ฮูคงจะจากเกาหลีมาโดยไม่ทันอยู่ดูฤดูใบไม้ผลิสินะ”

“อืม เสียใจเรื่องนั้นนิดหน่อย ฉันเคยไปดูดอกไม้ทุกปีนะ แล้วก็ชอบดอกซากุระที่สุดด้วย ซ็อล เธอได้ไปดูดอกซากุระมั๊ย”

“อ้อ อืม ไปสิ ถึงคนจะเยอะ แต่ปีนี้ดอกไม้สวยเหมือนเดิม”

คำถามของฮูทำให้นึกถึงฤดูใบไม้ผลิกับเขาคนนั้น มันเป็นช่วงที่รอยแตกร้าวของเราเริ่มต้นขึ้น มือของเขาที่เคยกุมมือฉันไว้เอื้อมมาจับน้อยลง จนกระทั่งถึงจุดหนึ่งที่ฉันเป็นฝ่ายกระวนกระวายและควานหามือของเขาเอง ทว่ากลับไม่มีความรู้สึกใดๆ ส่งผ่านมาจากมือนั้น

แม้จะชัดเจนว่านั่นเป็นช่วงเวลาที่เราเริ่มอิมตัว แต่ฉันก็เชื่อมั่นในพลังฟื้นฟูของฤดูใบไม้ผลิซึ่งเป็นฤดูที่ดอกไม้เบ่งบานและลมที่ทำให้หัวใจสั่นไหวพัดมา ฉันพยายามฟื้นฟูความสัมพันธ์ที่เหินห่างจึงชวนเขาไปดูดอกไม้ถึงต่างจังหวัด ฉันโอบอุ้มความคาดหวังเอาไว้ แถมยังห่อข้าวกล่องอย่างจริงจังไปพบเขาในวันนั้น แต่เขาก็กลับหงุดหงิดตั้งแต่ตอนออกเดินทาง โดยโทษว่าเป็นเพราะถนนที่รถติดและอากาศร้อน พอฉันหยิบเอากล่องข้าวที่ตั้งใจห่อออกมา นอกจากจะไม่ขอบคุณ เขายังบ่นเฝ้าว่าข้างนอกฝุ่นเยอะ ไม่เหมาะจะกินอาหาร

แม้มีหลายช่วงเวลาที่น่าตาเหมือนจะรุ่งพรู แต่ฉันก็พยายามข่มใจเอาไว้แล้วเดินจับมือเขา ฉันหยุดเดินเพราะอยากถ่ายรูปกับทิวทัศน์อันงดงามตรงหน้าเหมือนคนอื่น ๆ แต่เขาบอกว่าเห็นไม่ชัดพี่เยอะจนเบลอแล้วดึงให้ฉันเดินต่อ ตอนหลังฉันเลยปล่อยมือเขาที่รีบเดินจ้าแล้วหันมากดโทรศัพท์มือถือถือแทน หลังจากเดินตามหลังไปเรื่อย ๆ ก็เห็นต้นซากุระต้นหนึ่งมีกลีบดอกร่วงกระจายระจาดกระจาย ฉันนั่งอิงไปเพราะมันช่างเหมือนมือของฉันที่ถูกทอดทิ้ง และนั่นเป็นเพียงรูปเดียวที่ฉันถ่ายเอาไว้ในวันนั้น

ฉันสะบัดความคิดทิ้งไปก่อนจะถาม

“ฤดูใบไม้ผลิของฮูเป็นยังไงบ้าง ดอกไม้ที่ฮันซาก็โด่งดังเพราะสวยมากนี่”

“สวยจนแทบตาเลยละ วันแรกมีแค่หิมะกับดิน แล้วสีเขียวก็ค่อย ๆ ปรากฏขึ้นจนเขียวขจีไปทั่ว กระทั่งวันหนึ่งก็เริ่มมีสีขาวสีแดงบานขึ้นมาราวกับเรื่องโกหก อากาศยังคงเย็นเฉียบและเงยหน้าขึ้นก็ยิ่งเห็นยอดเขาหิมาล้นเหมือนเดิม แต่ดอกไม้ในหมู่บ้านเขียวขลุ่ยลละลานตาแล้วส่งกลิ่นหอม เหมือนไม่ใช่เรื่องจริงเลยละ”

“อา... อิจจางัง เพราะตกหลุมรักตั้งแต่ตอนนั้นเลยอยู่ยาวมา

จนถึงตอนนี่แหละ”

“ก็อาจจะใช่... แต่ของที่ดีจนเหมือนเรื่องโกหกน่ากลัวออกนะ เพราะเราไม่รู้ว่ามันจะหายวับไปเหมือนเรื่องโกหกด้วยหรือเปล่า ฉันเคยคิดว่าถ้าดอกไม้ร่วงหมดแล้วจะกลับ แต่ก็ยังอยู่มาจนถึงบัดนี้”

“ฉันก็อยากเห็นภาพนั้นในสักวันหนึ่ง ถ้าได้เห็นกับตาจะรู้สึกยังไงนะ ขนาดตอนนี้ก็สวยจะแย่แล้ว แต่คงไม่มีโอกาสได้เห็นแน่ ถ้าไม่ลาออกจากงานครูก่อน...”

“ต้องได้เห็นสิ คิดแบบนี้กันเถอะ วันดีคืนดีเธออาจจะเลิกเป็นครู แล้วหันมาใช้ชีวิตเหมือนหนุ่มเจ้าสำราญอย่างฉันก็ได้นี่”

คำพูดของซูทำให้ฉันลองนึกถึงวันนั้นที่อาจมาเยือนเหมือนคำโกหกแล้วก็คิดว่า ‘ซูกำลังใช้ชีวิตเหมือนในฝันอยู่สินะ’ แต่ไม่ได้พูดออกไปว่าหากวันหนึ่งที่ฉันตัดสินใจเช่นนั้นมาถึงก็อยากท่องเที่ยวกับนายไปนาน ๆ นะ

ฉันมักจะถูกต่อว่าเรื่องเดินเข้าเสมอ แต่เวลาอยู่กับซู เรื่องนี้ไม่เป็นปัญหาเลย แม้ว่าจะเป็นทิวทัศน์ที่เขาคุ้นเคย แต่ซูก็ค่อย ๆ เดินไปตามเส้นทางแคบและมีหญ้าขึ้นต่ำ ดูเหมือนคนที่คิดจะตั้งชื่อให้กับต้นไม้เก่าแก่ รั้วบ้าน หรือโบสถ์ ทุกอย่างก้าวของเขาทิ้งร่องรอยเอาไว้ สัมผัสนุ่มนวลที่ส่งมาจากพื้นดินชวนให้รู้สึกอึดอัดอั้นใจ ฉันเดินตามสายลมบริสุทธิ์ไป โบกมือทักทายเด็ก ๆ ในโรงเรียน ดูหนุ่มสาวในหมู่บ้านแข่งคริกเกตพลางเดินเล่นต่อไป

แล้วซูก็ยื่นศีรษะเข้าไปในรั้วเตี้ย ๆ เปิดประตูเข้าไป

“เข้ามาสิ บ้านเพื่อนฉันเอง”

ลานบ้านมีเสื่อผ้าสีต่าง ๆ แขนงไว้เต็มราวตากผ้า เด็กผู้หญิงสองคนคงจะได้ยินเสียงประตูจึงวิ่งออกมา แม้พวกเขาจะยื่นละล้าละลัง แต่พออยู่ยืนมือไปหากก็แปะมือไฮไฟว์ จากนั้นเด็กหญิงที่ดูน่าจะเป็นพี่สาว

ก็ไปเรียกแม่ออกมา ผู้เป็นแม่ยิ้มพลาถถามฐว่าดีมีจายใหม่ เขาจึงชูนิ้วโป้งให้เหมือนที่ชอบทำเป็นประจำ

“บ้านของชาร์มาน ผู้จัดการโรงแรมฉันเอง เธอเคยเจอเขาแล้วใช่ไหม เขาเคยไปทำงานในเกาหลีเลยพูดเกาหลีเก่ง... แต่สงสัยตอนนี้จะไม่อยู่บ้าน เราดีมีจายแล้วไปต่อกันเถอะ”

เด็ก ๆ คงจะอายุจึงแกลังผลักอีกฝ่ายให้นั่งลงบนแคร่ สุดท้ายพวกเขาก็นั่งกันคนละฝั่งโดยมีฮู้คั่นอยู่ตรงกลาง เขาเปลี่ยนท่าที่นั่งคั่นดูในกระเป่าแล้วหยิบเครื่องสำอางชิ้นหนึ่งยื่นให้ฉัน

“ฮู้ล อันนี้เป็นครีมบำรุงหรืออะไรเพื่อกันแดดนะ ช่วยทาให้เด็ก ๆ หน่อยสิ”

“อ้อ นายเอามาให้เด็ก ๆ เหรอ”

“อืม ที่นี่อยู่สูง ฉันเลยพกมาเผื่อไว้ แต่ผิวฉันคงจะผ่านร้อนผ่านหนาวมาแล้วเลยอยู่ได้โดยไม่ต้องใช้ของแบบนี้”

ส่วนใหญ่เด็ก ๆ ที่นี่จะมีแก้มแดงแจ๋อย่างเห็นได้ชัด เพราะแสงแดดร้อนแรงที่สาดส่องลงมาบนที่สูง ลมพัดแรง และฤดูหนาวที่ดำเนินต่อเนื่องเป็นเวลายาวนาน แก้มแดงแก้มเหมือนแอปเปิลลูกจิ๋วคงจะดูน่าสงสารในสายตาฮู้ ะหว่างที่ฉันทาครีมลงบนใบหน้าเด็ก ๆ ฮู้ก็ช่วยทาครีมลงบนมือที่หยาบกระด้างของพวกเขอย่างพิถีพิถัน

พอแม่ของเด็ก ๆ นำจายและคุกกี้มาให้ ฮู้ก็ยื่นครีมให้แล้วบอกว่า เป็นค่าจาย ผู้เป็นแม่ยิ้มกว้างก่อนจะอุ้มเด็ก ๆ ไว้ในอ้อมแขนฝั่งละคนแล้วเดินกลับเข้าไปในห้อง

“ทำไมคนที่นี่ถึงรู้เรื่องสากันจัง ถ้าเด็ก ๆ ที่โรงเรียนฉันเป็นแบบนี้บ้างก็คงดี”

“เด็กสมัยนี้สอนยากใช่ไหม”

ฮูรินจายให้พลาถถาม

“จะเหลือหรือ เด็กมอตันที่เกาหลีนะปีศาจชัดๆ”

“อาจเป็นเพราะผู้ใหญ่สร้างนรกไว้ให้ก็ได้นะ ใครใช้ให้เธอทำงาน เป็นครูละ”

“นั่นสิ ความจริงการสอนคนอื่นก็ไม่ถูกจริตฉันนักหรอก แต่เป็นเพราะพ่อที่เสียไปแล้วนะ เขาเป็นพ่อที่เข้มงวดมาก”

“เธอแค่ทำตามที่พ่อต้องการหรือ”

“ถ้าให้พูดก็อย่างนั้นแหละ ตอนฉันเขียนใบสมัคร ฉันเคยพูดความคิดของตัวเองให้พ่อฟังสองสามอย่าง แต่เขาพูดโดยไม่ชายตามองฉันเลยว่า ‘ไม่ต้องพูดมาก เป็นครูซะ สำหรับผู้ใหญ่ที่ไม่มีอาชีพไหนดีกว่านี้แล้ว ถึงพวกหนุ่มสาวจะบอกว่าเป็นชีวิตธรรมดา น่าเบื่อ แต่พวกเขาพูดเพราะไม่รู้กันทั้งนั้น ในโลกที่ดำเนินไปอย่างโง่เง่าเหมือนสมัยนี้ก็ต้องเอาชนะด้วยวิธีธรรมดาแบบนี้แหละ’ สิ่งที่ตลกคือฉันเถียงไม่ได้เลย ความจริงฉันไม่มีอะไรที่อยากเป็น...ก็เลยใช้ชีวิตเป็นครูขึ้นมาจนถึงทุกวันนี้”

ฉันถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่งแล้วมองดู แต่เขาไม่พูดอะไร มีแสงมีดหม่นปรากฏขึ้นในดวงตาของเขาแวบหนึ่ง

“อา...มาป่านนี้มันก็กลายเป็นเรื่องเหลวไหลหมดละนะ...ตอนนี้เกาหลีสักจะร้อนมากโขมัย ไม่อยากเชื่อเลยแฮะ”

ฉันรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนาแล้วยิ้มอย่างไร้ความหมาย แต่ดูไม่แสดงสีหน้าใด ๆ ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองพลั้งปากพูดเรื่องไร้สาระออกไป มันเป็นปัญหาของฉันมาตลอด ฉันรู้ว่านิสัยชอบใช้คำศัพท์ที่กดตัวเองให้ต่ำอย่างคำว่าธรรมดา เรียบง่าย ไม่กระตือรือร้น ทำให้ฉันน่าเบื่อยิ่งกว่าเดิม หลังจากยกกายขึ้นดื่มดับกระหาย ในใจก็รู้สึกเหมือนท้องฟ้าสีครามกำลังหัวเราะเยาะฉันอยู่ ฉันกำแก้วแน่นด้วยความอึดอัด นึกอยากสาดน้ำโคลนขึ้นไปบนนั้น

เส้นทางเดินเล่นริมน้ำสิ้นสุดลงตรงเส้นแบ่งเขตของหมู่บ้าน
ด้านล่าง หมู่บ้านนั้นเป็นหมู่บ้านอันเงียบสงบของคนท้องถิ่น ไม่มีที่พัก
หรือร้านอาหารสำหรับนักท่องเที่ยว แม้แต่ลมก็เหมือนจะพัดผ่านไป
อย่างเอื่อยเอื่อยด้วยซ้ำ สุดเส้นทางที่ลาดชันลงไปด้านล่างมีศาลาเป็น
จุดแวะพัก เหมาะสำหรับพักผ่อนกลางทาง ฮูถอดเสื้อคลุมออก
ปิดฝุ่นตรงที่นั่งให้แล้วก็มีวอนมันเป็นหมอนก่อนจะล้มตัวลงนอนหนุน

“เฮ้อ เหนื่อยจัง แต่ก็ดีจริงๆ”

“อืม ฉันก็เหมือนกัน เจอภาพบรรยากาศแบบนี้ทุกวันก็ชักกังวล
แล้วว่าตอนกลับไปเกาหลีจะมีอารมณ์ค้างติดตัวไปนานแค่ไหน”

“นั่นสินะ อีกเดี๋ยวปิดเทอมของเธอก็จะสิ้นสุดแล้ว ปกติเธอ
คลายเครียดยังไง ในเมื่อหลักก็ไม่ค่อยกิน บุหรี่ก็ไม่สูบ”

“เอ ไม่มีอะไรมากนักนะ แคร่ขอให้ถึงปิดเทอมแล้วไปเที่ยวแบบ
ตอนนี้ กลับมาก็กัดฟันทนต่ออีกหนึ่งเทอมด้วยความทรงจำตอนไปเที่ยว
ประมาณนั้นละ”

“แต่ก็สุดขอดเลยนะที่ทนได้ ฉันไม่เก่งเรื่องแนวนั้นเลย”

ฮูถอยัดกายขึ้นแล้วหยิบก้อนดินเหนียวเล็กๆ ออกมาจากในกระเป๋า

“นั่นอะไร”

“แฮช³”

“ฮะ จริงเหรอ นายใช้ของแบบนี้ด้วยเหรอ”

“ไม่น่ากลัวหรอก อันตรายน้อยกว่าบุหรี่ แถมยังไม่ติดง่าย ๆ
ด้วย ถ้าให้พูดคือเหมือนยาคลายเครียดสำหรับฉันนะ”

³ แฮชหรือแฮช คือยาสูบที่นำมาอัดเป็นก้อน มีลักษณะเหมือนดินเหนียว มักมีสีน้ำตาล
หรือเหลืองเข้ม

ฮูซัยิบตาให้แล้วพูดรากับไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร จากนั้นเขาก็
 บิ่ก่อนสีน้ำตาลแผ่นบางออกมาขนาดเท่าเล็บมือ วางไว้บนกระดาดแล้ว
 ปั่นให้มันเป็นชิ้นเล็ก ๆ จากนั้นใช้น้ำมันหรือมวนหนึ่งแล้วดึงใส่ออกมา
 ผสมกันก่อนจะยัดมันกลับเข้าไปในมวนบุหรี่อีกครั้งแล้วจุดไฟ กลิ่นดิน
 จาง ๆ กับกลิ่นเผาไหม้ของหญ้าไซยผ่านจมูกสลับกันไป

“ฮู นายไม่กลัวเลยหรือ มันผิดกฎหมายด้วยนะ...”

“ฉันรู้สึกผิด แต่ก็เกิดความผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูกตอนจุด
 เจ้านี้”

“อีม ไปได้มันมาจากไหน มีคนขายหรือ”

“ที่นี่หาซื้อง่าย เพราะกัญชาคุณภาพดีปลูกขึ้นเยอะ อีะ
 เดียวนะ”

ฮูฟั่นคว้นออกมาขณะลุกขึ้น เขาหันไปมองรอบ ๆ เด็ดพืชที่สูง
 ขึ้นมาถึงเอวสองสามก้านแล้วยืนไว้

“นี่ไง นี่คือหญ้ากัญชา มันขึ้นสูงตามถนนเต็มไปหมด คงเพราะ
 แบบนี้ครุหรือตำรวจที่นี่ก็เลยสูบกันได้โต้ง ๆ เลยไงล่ะ เพราะมัน
 ไม่ต้องห่วงนะ”

“แต่ถึงยังไงมันก็เป็นของไม่ดีอยู่ดี สูบแค่บุหรืออย่างเดียวไม่ได้
 หรือ”

“สมกับเป็นชื่อลจจริง ๆ ทำไม่ถึงพูดแต่คำที่สมกับเป็นครุนะ”

พอเห็นฉันทกลอกตา ฮูก็เอี้ยวตัวหลบแล้วล้มลงนอนอีกครั้งก่อน
 จะพูด

“ก็จริงนะ ถ้ามีคนอย่างฉันหนึ่งคนก็ควรจะมีคนอย่างเธอด้วย
 หนึ่งคน แบบนั้นถึงจะยุติธรรม”

เขาโยนก้นบุหรี่ทิ้งแล้วหลับตาพริ้ม

“เมมาแล้วหรือ จะนอนหรือ ที่นี่นะนะ”

“นอนแบบนี่แป๊บเดียว แล้วอารมณ์จะดีขึ้น แค่แป๊บเดียวเท่านั้น...”

คำว่า ‘คนอย่างฉันหนึ่งคน คนอย่างเธอหนึ่งคน’ เหมือนจะสื่อว่าพวกเราแตกต่างกันมากเหลือเกินและผลักไสเราให้ห่างกันออกไป ฉันรู้สึกเปล่าเปลี่ยวตรงไหนสักแห่ง แต่ไม่รู้ว่าฮูอารมณ์ดีหรือเมาไปแล้ว ถึงได้นอนแผ่พร้อมรอยยิ้มกว้างโดยไม่รับรู้ความในใจของฉันเลย

ฉันเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวของพ่อที่เคยทำงานเป็นครูโรงเรียนประถมและแม่ผู้ทำหน้าที่ภรรยาของเขาย่างชื่อสัตย์ ฉันได้นิสัยเก็บตัวมาจากแม่จึงเติบโตขึ้นมาโดยไม่ค่อยรู้จักช่วงวัยรุ่นนัก การขบถที่ร้ายแรงที่สุดสมัยเรียนเป็นเพียงการโดดคาบเรียนรู้ด้วยตัวเองในวันเกิดของเพื่อนสนิท เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลำลองในห้างแล้วไปดูภาพยนตร์ ต้องห้ามสำหรับเยาวชน มีหน้าซ้ำตอนดูยิ่งกลัวว่าครูหรือพ่อแม่จะโทร.มาจนต้องเช็คโทรศัพท์มือถือบ่อยๆ จนหนึ่งจบ ความวิตกที่ดำเนินต่อเนื่องหลายชั่วโมงในวันนั้นทำให้เส้นเลือดฝอยในตาแตกและปวดมวนท้อง หลังจากนั้นฉันจึงไม่เคยแม้แต่จะฝันถึงการแหกกฎอีกเลย

ฉันเป็นคนที่รู้สึกมั่นคงเมื่อได้ขังตัวเองไว้ในกรอบ และโล่งใจเมื่อได้ทำตามแบบแผนที่กำหนดไว้ หากย้อนกลับไปดูแล้ว สาเหตุที่นิสัยของฉันเป็นแบบนี้คงเพราะนิสัยที่สืบทอดมาจากแม่และการอบรมสั่งสอนที่เข้มงวดของพ่อ

พ่อก็ชื่อเสียงเลื่องลือว่าเป็นคุณครูจอมโหดในโรงเรียนที่เขาเคยทำงาน ตอนอยู่บ้านก็แทบไม่ต่างกันเลย บ้านเรามีสิ่งๆ ที่เรียกว่าไม้เรียวแห่งรักของพ่อเตรียมเอาไว้หลายอันทีเดียว ไม่รู้ทำไม แต่พ่อก็ก๊เก็บไม้เรียวพวกนั้นไว้ในห้องของฉันเสมอ เขาใฝ่ฝันไว้ด้านล่างตู้เสื้อผ้าติดผนัง เวลาพ่อต้องการ ฉันจะเป็นคนหยิบมันให้ตลอด บางครั้งไม้เรียวแห่งรักของเขาก็ถูกใช้กับน้องหรือก้นของฉันด้วย แม้เป็นเรื่อง

ที่จินตนาการไม่ออกเลยในยุคสมัยนี้ที่ฉันทำงานเป็นครู แต่สมัยนั้น การลงทะเบียนเป็นอย่างไรไม่ได้เลยนอกจากความรุนแรงและการทำร้ายร่างกาย หลบซ่อนตัวอยู่ภายใต้คำว่าอบรมสั่งสอนและทำได้โดยไม่ผิดแปลกอะไร

ส่วนใหญ่การลงทะเบียนของพ่อมักจะเปิดฉากขึ้นในสถานการณ์ที่คาดไม่ถึง ด้วยเหตุผลอย่างเช่น ‘เพราะตอนกินข้าวเย็นบอกว่าไม่หิว เนื่องจากแอบไปกินต็อกบกกกับเพื่อน ๆ หลังเลิกเรียนมาแล้ว เพราะพ่อเห็นรูปใส่กระโปรงสั้นตอนไปทัศนศึกษา เพราะแม่เห็นเสื้อผ้าของฉันที่สีตกแล้วหงุดหงิด’ เมื่อเทียบกับนิสัยแล้ว ฉันเป็นคนที่ไม่ค่อยหลังน้ำตา ระหว่างที่รับโทษจึงไม่เคยร้องไห้เลยสักครั้ง คนที่ร้องไห้มักจะเป็นแม่มากกว่า ทุกครั้งที่พ่อจ้างไม้เรียว แม่จะคอยยืนอยู่ใกล้ ๆ โดยห้ามพ่อไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้เลย และพูดด้วยน้ำตาคลอเบ้าว่า “รีบขอโทษพ่อสิลูก” ซ้ำ ๆ

พ่อคิดว่าเขาเป็นเจ้าของชีวิตพวกเราจากการแต่งงานและการให้กำเนิด ส่วนแม่ ดูเหมือนแม่จะมีชีวิตด้วยความเชื่อว่าเป็นสมาชิกที่สำคัญคนหนึ่งในครอบครัว แต่พ่อยังทำตัวเหมือนตนเป็นเจ้าของเจ้าของอยู่เสมอ เจ้าของใช้สิ่งของของตัวเองตามใจชอบ ส่วนพวกเราก็กลัวว่าจะถูกเจ้าของทิ้งจึงต้องมีชีวิตอย่างกระสับกระส่ายและคอยเฝ้าสังเกตดูท่าทีของเขา สำหรับฉันแล้วพ่อเป็นคนที่น่ากลัวมาก ๆ และเป็นคนที่ฉันอยากเอาตัวออกห่างให้ได้ ฉันตั้งปณิธานว่าเมื่อได้เงินเดือนหลังจากเป็นครูจะย้ายออกไปอยู่คนเดียวให้ได้ แต่แล้ววิสหภาพก็มาหาเร็วกว่าที่คิด เพราะพ่อของฉันจากไปด้วยโรคเส้นเลือดในสมองอุดตันตั้งแต่ก่อนฉันจะเป็นครูเสียอีก

“อ้อ เวียนหัวจัง มานี่สิ ซ้อล”

ฮูตาปรีอ เขาเอ่ยเรียกฉันอย่างยากลำบาก พอเข้าไปนั่งใกล้ ๆ เขาก็ขยับขึ้นมาบนถนนหนวดัก

“ขอจับเดี๋ยวนะ อยู่แบบนี้แหละ ขอสักสิบนาที ไม่ดีกว่า สักยี่สิบนาทีนะ...”

น้ำหนักของฮูที่สัมผัสได้ทำให้ใจเต้นระรัว ฉันถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วได้กลิ่นเหง้าจากฮูสวนกลับมา ทันใดก็รู้สึกกังวล เพราะตอนนี้กำลังมีประจำเดือน แต่ก็ปลอบใจตัวเองว่าวันนี้อาบน้ำแกมทาโลชั่นแล้ว คงไม่เป็นไร ลมหายใจอุ่นของฮูพุกกระทบต้นขา ฉันมองดูเขาจากด้านบน ในใจนึกหวาดกลัวว่าฮูตื่นขึ้นมาแล้วจะจับได้ว่าฉันหน้าแดง แม้ตรงที่นั่งอยู่จะเย็น แต่น้ำหนักของฮูที่กดทับลงมาทำให้ร้อนรุ่มไปทั้งตัว ฉันสูดหายใจเข้าลึก ๆ ครึ่งแล้วครึ่งเล่า มีอื่ที่กำลังกระปองข้างหนึ่งเอาไว้ขึ้นไปด้วยเห็่อ

วันนี้มีกิจกรรมสร้างเสริมประสบการณ์การทำงานที่จัดขึ้นตามคำสั่งของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา โดยมีวิทยากรจากอาชีพต่างๆ ในหลากหลายวงการมาบรรยาย ขึ้นตอนตั้งแต่ติดต่อเชิญวิทยากร เช่น ครูสอนร้องเพลง โปรแกรมเมอร์ ดีไซน์เนอร์ นักเขียน ไปจนถึงการตรวจสอบโปรแกรมและประเมินหลักสูตรเป็นงานอันหนักหน่วงที่ฉันต้องรับหน้าที่เพียงคนเดียว อีกทั้งครูสอนละครเพลงที่ต้องมาบรรยายในโปรแกรมวันนี้บอกว่าติดธุระและให้นักแสดงละครเวทีมาแทนชั่วคราวอีก ฉันจึงต้องรับหน้าที่เป็นวิทยากรเสริมที่คอยให้ความช่วยเหลือด้วย

เขาบอกว่าเพิ่งเคยยืนต่อหน้านักเรียนเป็นครั้งแรกและแสดง

การจะเข้าใจใครคนหนึ่งอย่างสมบูรณ์ เราอาจต้องมองดูทั้งชีวิตของเขาที่เป็นได้ หากมองคนดั่งมองดอกซากุระ พวกเราจะเหมือนมนุษย์ต่างดาวของกันและกันตลอดไป

เรื่องราวของมนุษย์(ต่างดาว)ห้าคนที่มียุบหลังชีวิตแตกต่างกัน เดินทางมาเจอกันและใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในบ้านพักที่หมู่บ้านฮินซา ประเทศปาติสถาน สถานที่ที่ธรรมชาติช่างสวยงาม จนเกิดเป็นมิตรภาพระหว่างกัน และจุดประกายความหวังให้แก่กัน ในสถานที่ที่ทุกคนต่างคิดว่าจะได้รับการเยียวยาบาดแผลทางใจที่ตัวเองต่างได้รับมาในอดีต วันหนึ่ง หนึ่งในห้าคนนั้นก็ชวนทุกคนเล่นเกมมนุษย์ต่างดาว เกมที่ให้ทุกคนตั้งคำถามที่แปลกประหลาด และมีตัวเลือกคำตอบให้เพียงสองข้อเท่านั้น หากใครเลือกข้อที่แตกต่าง คนคนนั้นคือมนุษย์ต่างดาว บางคนอาจคิดว่า มันคือคอนปกติ ไม่ได้แปลกแยกหรือแตกต่างจากใคร หรือกลับกัน บางคนก็อาจคิดว่า มันนั้นแปลกแยกจนเข้ากับใครไม่ได้ เมื่อได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วทำให้รู้ว่า จริงๆ แล้วเราทุกคนล้วนแตกต่าง เราทุกคนล้วนแปลกประหลาดในสายตาของคนอื่นไม่เรื่องใดก็เรื่องหนึ่ง เพราะเราทุกคนล้วนเป็นมนุษย์ต่างดาวคนหนึ่งในโลกใบนี้

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-5202-3

9 786161 852023

Cover Design: Sitiporn S.

Illustration: Viwenny

295 หน้า